

.....

NEGANTĀ NIKA ATRIEBĪBA

PĻAUKA!

– Vēēēēēēēēēē!

PĻAUKA! PĻAUKA! KNIEBIENS!

– Maaaammmmm! – spiedza Pēteris.

– Niks man iesita!

– Nesitu!

– Iesiti gan! Un vēl iekniebi!

– Neesi nu negants, Nik! – apsauca
mamma.

– Bet Pēteris pats to sāka! – kļiedza
Niks.

– Nesāku vis! – žēlojās Pēteris. – Niks
sāka!

Negantais Niks un pareizais Pēteris
nikni lūkojās viens uz otru.

Mamma turpināja rakstīt iesākto vēstuli. Negantais Niks metās virsū Pēterim un parāva brāli aiz matiem. Viņš bija saritinājusies kobra, kas liek lietā savus indes zobus.

– Aaauuuuu! – ievaimanājās Pēteris.

– Tūliņ uz savu istabu, Nik! – uzkleidza tētis. – Man šodien nu reiz ir gana tavu izdarību!

– Jauki! – iesaucās Niks. – Es ciest nevaru Pēteri! – viņš brēca, slājšot augšup pa kāpnēm, un aizcirta istabas durvis, cik skaļi vien spēja.

Tas ir tik netaisni! Pēteri nekad nesūtīja uz viņa istabu. Neganto Niku sūtīja uz *viņējo* tik bieži, ka tikpat labi viņš tur varētu dzīvot augu dienu. Niks pat nevarēja atraugāties, lai Pēteris necenstos viņam sagādāt nepatīkšanas.

– Mamm! Niks ber zirņus uz grīdas!

– Tēt! Niks čiepj konfektes!

– Mamm! Niks ēd uz jaunā dīvāna!

– Tēt! Niks spēlējas ar telefonu!

Negantajam Nikam nūdien bija diezgan. Viņam tas labiņais, ķēmīgais krupis, tā sīkā klačpastala bija līdz kaklam un vēl pāri.

Bet ko gan viņš varēja iesākt?

Reiz jau viņš bija centies pārdot Pēteri verdzībā gražīgajai Grietai, un Niks nedomāja, ka Grieta būtu ar mieru viņu pirkt vēlreiz. Ja vien viņš prastu burties, tad pārvērstu Pēteri par krupi vai vaboli, vai tārpu. Jā! Tas gan būtu kolosāli! Viņš varētu iekasēt desmit pensus no katra, kurš gribētu redzēt viņa brāli tārpu. Un ja tārps Pēteris *jebkad*

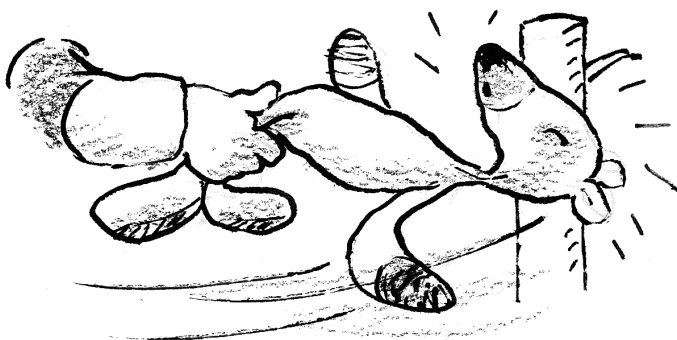
sadomātu nepie-
dienīgi iznesties,
tad kristu par
ēsmu zivīm.

Negantais
Niks
pasmaidīja.

Tad viņš nopūtās. Patiesība bija tāda, ka Pēteris viņam bija uzkrauts kā akmens kaklā. Bet, ja reiz viņš nevarēja Pēteri pārdot vai pārvērst par tārpu, tad vismaz *varētu* tam sagādāt nepatikšanas.

Diemžēl to bija vieglāk pateikt nekā izdarīt. Pēteris nekad neko aplamu nedarīja. Turklāt kaut kādu iemeslu dēļ viņš ne vienmēr uzticējās Nikam. Vienīgā iespēja sagādāt Pēterim nepatikšanas bija viņu apmulķot. Negantais Niks sev nozvērējās, ka izperinās nevainojamu plānu, kaut arī tas aizņemtu veselu gadu. Plānu, kā sagādāt Pēterim nepatikšanas. Lielas jo lielas, jo LIELAS nepatikšanas.

Tas būs gandrīz tikpat labi kā pārvērst Pēteri par tārpu.

– Es tev atspēlēšos, Pēteri, – rūca Niks, triecot savu rotallācīti Bendes kungu pret gultas galu. – Es tikšu atriebts.

– Ko tu dari, Nik? – jautāja Pēteris.

– Neko, – atteica Niks.

Viņš tūlīt pat pārtrauca ložņāt ap veco ābeli pašā dārza galā un aši piecēlās kājās.

– Tu kaut ko dari, es zinu, ka dari, – Pēteris neatlaidās.

– Lai ko es darītu, tā nav tava daļa, plāpu kule tāds, – pavēstīja Niks.

– Vai tu kaut ko atradi? – ieinteresējās Pēteris. Viņš raudzījās uz zemi visapkārt kokam. – Es neko neredzu.

– Iespējams, – atteica Niks. – Bet tev nevar teikt. Tu neproti glabāt noslēpumus.

– Protu gan, – apgalvoja Pēteris.

– Turklāt tu esi pārāk mazs, – piebilda Niks.

– Neesmu vis, – noliedza Pēteris. – Es esmu liels puika. Tā mamma saka.

– Nu, vēl jo ļaunāk, – Niks turpināja. – Tagad ej prom un atstāj mani vienu. Man ir kas svarīgs darāms.

Pareizais Pēteris aizlavījās kādus desmit soļus nostāk, pagriezās un nekustīgs vēroja Niku.

Negantais Niks turpināja ložņāt ap koku, uzmanīgi pētot zāli. Tad viņš iesvilpās un nokrita uz ceļiem.

– Ko tu tur atradi? – steigšus iesaucās pareizais Pēteris. – Dārgumus?

– Kaut ko daudz labāku par dārgumiem, – atbildēja negantais Niks. Viņš kaut ko pacēla un noslēpa plaukstā.

– Parādi man arī! – diedelēja Pēteris.
– Nu lūdzu! Parādi!

Negantais Niks apdomājās.

– Gadījumā ja – es uzsveru: gadījumā ja – es tev kaut ko izpaudīšu, vai apzvēri ar *Lillā rokas* slepeno zvērestu, ka neteiksi par to nevienam pašam?

– Zvēru, – attrauca Pēteris.

– Pat ja tevi spīdzinās citplanētieši?

– ES NETEIKŠU NEVIENAM! – spalgi iesaucās Pēteris.

Negantais Niks pielika pirkstu pie lūpām, tad uz pirkstgaliem atkāpās no koka uz forta pusi. Pēteris sekoja.

– Negribu, lai viņš zinātu, ka esmu tev pateicis, – viņš čukstus skaidroja, kad

abi bija aizslēpušies aiz zariem. – Citādi tās nozudīs.

– Kas? – čukstus vaicāja Pēteris.

– Fejas, – atbildēja Niks.

– Fejas, – iepīkstējās Pēteris. – Tu gribi teikt, ka esi redzējis...

– Cst! – nošņāca negantais Niks. – Tās aizbēgs, ja bildīsi kaut vārdu kādam.

– Es neteikšu, – nosolījās pareizais Pēteris. – Apsolu. Ak tu dieņņ, fejas! Mūsu dārzā! Ai, Nik! Fejas! Pagaidi vien, kad pastāstīšu to mūsu skolotājai.

– NĒ! – iebrēcās negantais Niks. – Nevienam nedrīkst stāstīt. Īpaši jau pieaugušajiem. Fejas nevar ciest pieaugušos. Viņām tie šķiet pretīgi.

Pareizais Pēteris aizsāva mutei priekšā plaukstu.

– Piedod, Nik, – viņš noteica.

Negantais Niks pavēra plaukstu. Tā bija nobārstīta ar zeltainiem spīguļiem.

– Feju putekli, – pavēstīja Niks.